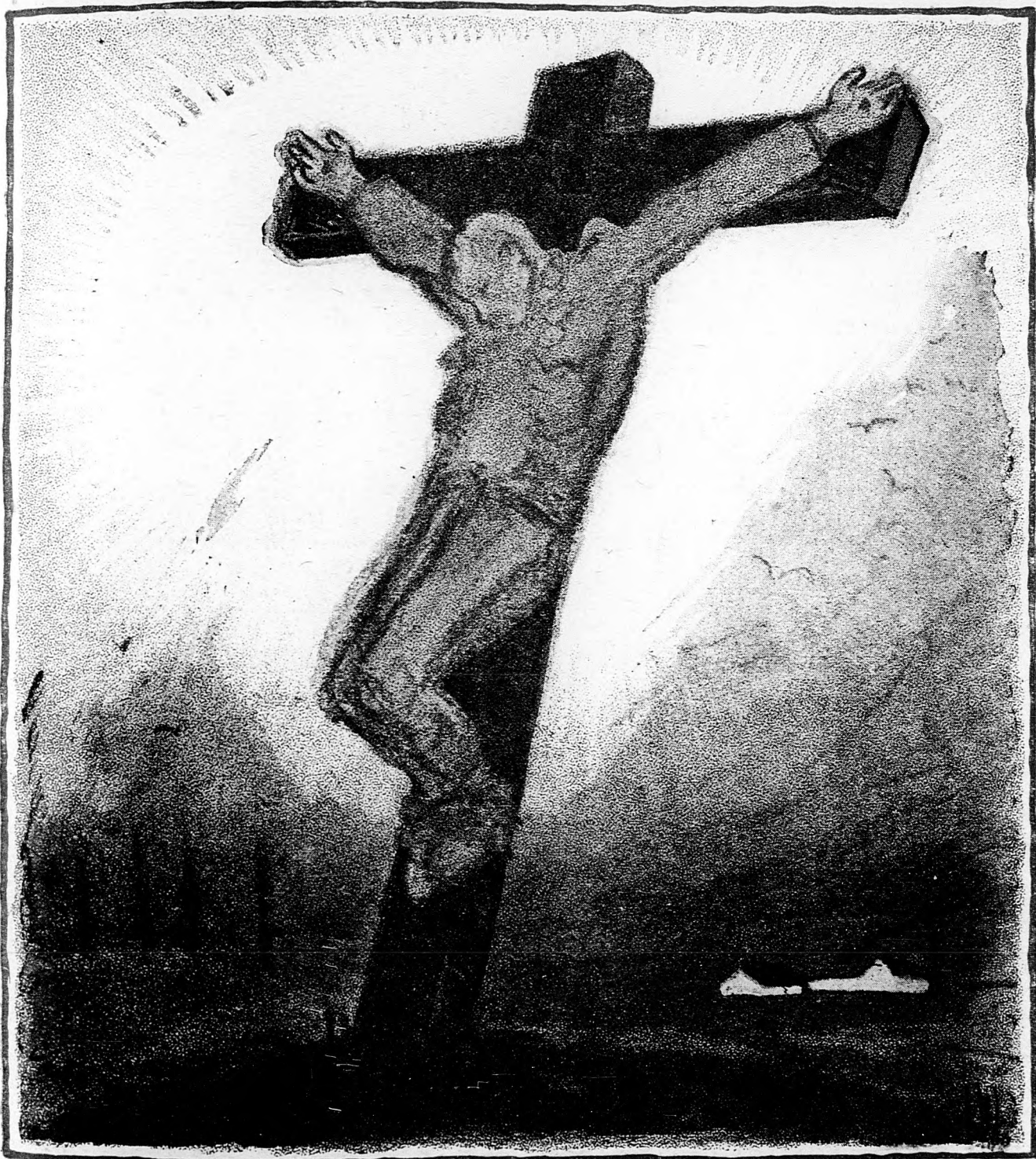

ÁPRILIS

Vétes Marcel rajza

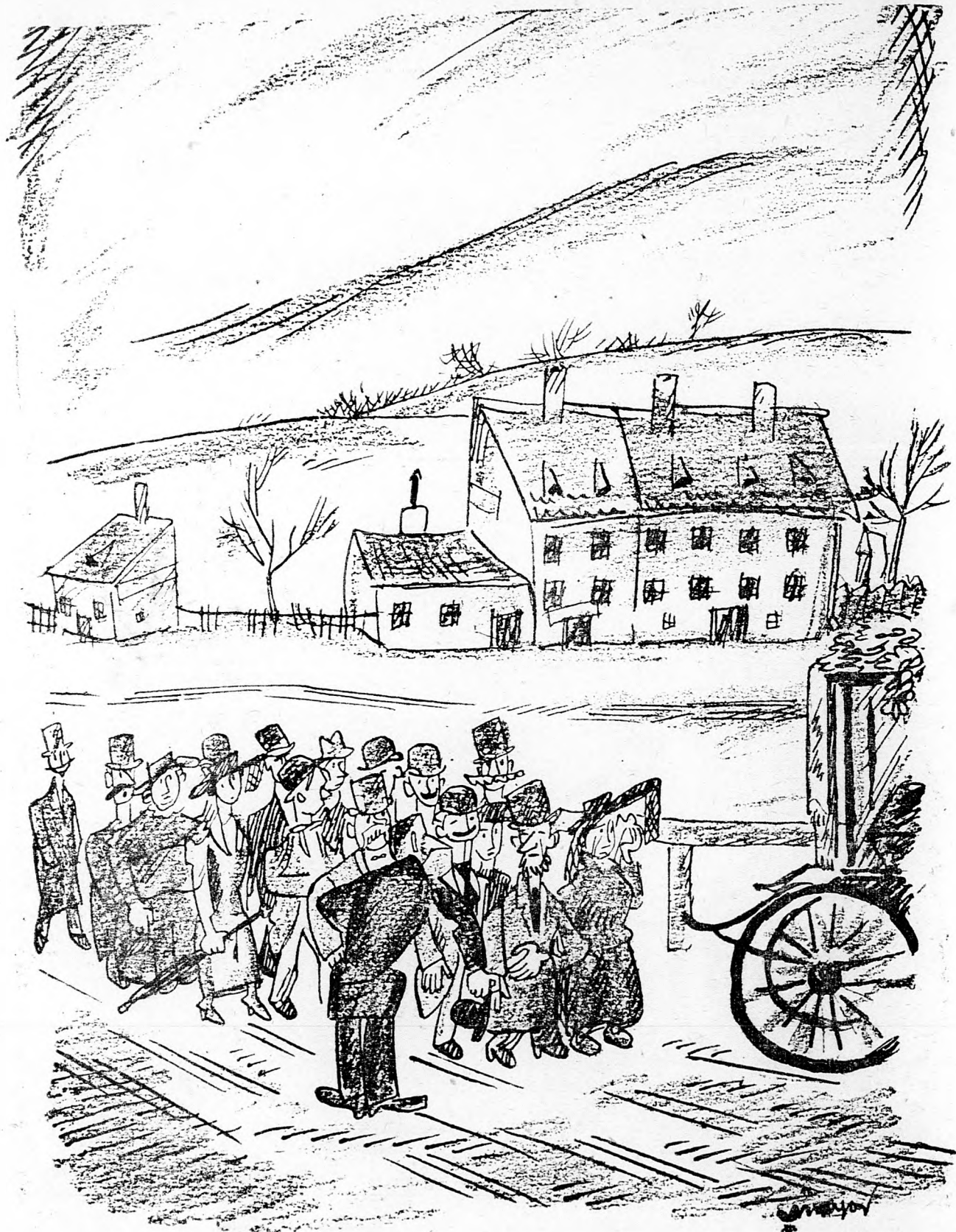

A MAGYAR MESSIÁSOK Sósabbak itt a könnyek
S a fájdalmak is mások
Ezerszer Messiások
A magyar Messiások

Ezerszer is meghalnak
S üdve nincs a keresztnek,
Mert semmit sem tehettek
Ő semmit se tehettek (Ady Endre)

1918 december 25

Ára 2 korona

— Fogadják őszinte részvéletemet, egyben szívesen érdeklődném nem kaphatnám meg a meyboldogult lakását?

A KIS SZINESZNŐ:

Kónya Sándor rajza

— Mindenki szervezkedik ... csak tudnám biztosan a szellemi munkásokhoz tartozom-e, vagy a testi munkásokhoz?

MAJAR KIRÁLI ROGANT

IRTA: SZÉP ERNŐ

Kérem ez nem mostani dolog. Tizenhétben volt, halálidőben, hogy odamentem a Lipótköruton egy lármás féllábu alak mellé, hogy balljam, mit kajabál szegény. Itt van a noteszemben, felfirkantottam akkor: 1917. jan. 20. A részeg rogant a Vigszínház előtt. Ugy mondta, hogy: rogant. Ezt jegyeztem fel. Talán majd regélhetek magam is, mert annyi emberhang érte a fülemet a világtörténelemben. Nagyszerű volt kérem ez az ember. Emlékszem, akkor nem mentek a villamosok. Sűrű

gyalogközlekedés volt déltájban ott a járdán a Vigszínház előtt. Hallok egy jó zaftos részeg hangot a népek közt, azt mondja:

— Automobil. Eggyauuautomobil.

Nézem, hát egy lámpa alatt odatámaszkodva háttal, ott áll egy féllábu idősecske ember, bakaöltözetben, az rendel itten automobil, nem látni, kinél és honnan? Bundás ügyvédek, meg szörmézett igazgatónék is közlekedtek ottan a gyalog nép közt, azok is, látam, egy lépésnyit pauzálnak menés közben, úgy néznek vissza erre a részeg emberre, egy kis nevetéssel és úgy mennek tovább. Az kommandéroz onnan a lámpaoszloptól a kézimanóval és kiabál ki az uttestre. Ott persze ko-

Hermann Lipót

Hermann Lipót rajza

— A szerelmi viszony olyan mint a cipőzsinór —
vagy túlhoszsu vagy túl rövid, de mindig legrosszabbkor
szakad ketté.

csik szaladgáltak. Egész közel értem a központi hatalmak áldozatához, már megállottak ott mellette nézők, én is odaálltam. Tyű, nagyon részeg volt szegény monopod embertársunk. Az orrát le meg le hagyogatta, szája el volt válva, kicsi, pitymalli szemeiből úgy figyelte a kocsiutát, oly makacs ábrándosan, vagy oly saját gyanuval, hogy ő most valami nagy raffinációra fog rájönni! Elkezd:

— Majar királi rogant. Mmajar királi áalami rogant. Áalami. Automobbill!

S fenyeget a kézimankóval fel, egy kocsis

felé. A másik mankó, az a nagy, szomorú, az rendszeren állott a bal hónal alatt. Az józan volt, vigyázott.

Nevettek ott. Tényleg nevetni kellett. Az a bakaruha koszos, rongyos volt a magyar királyi állami rokkantakon, a vén huncut sipka úgy volt a fejében, mintha valaki a tenyerével odacsapott volna rá, olyasmi képe volt, mint egy hideg sült almának, aztán a bajusza, ami volt neki, az valami széjjelment kis cirokseprű volt. Hunyós, kis kék szemei, mondom, részeg embert mutattak be, no és a hangja. Igen, a zsebéből egy nagy notesz állott ki. Gondoltam is, emlékszem, minek ennek notesz? Mije van ennek feljegyezni valója egyéb, mint hogy őneki lett a bal lába vévé. Azt meg úgy se felejtí el szegény.

Valami szobalány szolt hozzá részvéből vagy viccből. Ő nem reagált, ő egyenesen az uttesttel tárgyalt:

— Egy szép automobilt hozzanak ide. Egy nagy automobbbhő (Csuklott.) Mejek ide Budára, a rogantppalodába. Egen! Rooogant! Majarr királi ááá.

No, itt megakadt a multság. Már volt ott másfél tucat publikum. Igen jóízűt mulattak, hogy ez itten automobilt követel. Egyszer csak jön a másik járdáról átal, igen erélyesen egy nagy darab szakaszvezető-ember. Látni való volt, hogy azért hatol át az uttesten, hogy ezt a hangos rokkantat itten abrichtolja. Mind a publikum megijedt egy picit tőlle. Egy birkafejú, negyvenesztendős forma szakaszvezető volt. Ráment a rogantra:

— Nézze — azt mondta neki a szemébe, kapitányosan — nézze, katonák vagyunk, ne

csináljon itten feltűnőséget, menjen tovább innen.

A rogant nagynehezen ránézett, ránézett és hallgatott és úgy nézte s a szakaszvezető keményen várta, hogy az mit fog neki jeleníteni, s a rogant, mondom, nézte neki a csillagozott nyakát, de valami nagy-nagy unalommal és aztán bölcseséggel és szeretettel is, igen, biztos, szeretet is volt ebben a túl hosszú ránézésben. És mondta neki aztán leengedett, gyenge hangon:

— Maga mehet a fenébe. Maga egy nagy marha.

Hallottam, röhög a publikum. A szakaszvezető is hallotta. Paprika lett a képe, ott állt, mint a hatalom, lekiabált a rogantra:

— Bekísértetem, vigyázzon magára!

A rogant pauzát hagyott, azután felelt, így:

— Kisértsen be egy szép nagy automobillal, te marha. Te mmaarha. Automobillal.

— Hallja, hogy mer itt, fogja be a száját, hallja!

— Te is rogant vagy, látom a pofádon. Látom a pofádon. Egy nagy mmarha vagy te.

Egy nagy mmarha.

Végtelen szeliden szólott, mint mikor unokáknak mondják lassan a mesének a legvégét. Aztán láttam, rágja benn a fogát gyengéden, mint a kérődzők, láttam az arcán.

A szakaszvezető egészen oda volt a dühtől, mondanom se kell. De ha már mondtam, az se baj, remélem. A nyakán az ér feljött, úgy kitátotta a száját:

— Hogy mer így beszélni a felebbvalójával?

Teli volt ott a járda már. Egész színház volt. Két színház is, mert ott volt a Vigszínház is. Az emberek nem avatkoztak be.

A részeg féllábu ember kezdte már nagyon is utálni a felebbvalót, intett neki a botos jobbkezevel, mint egy magas méltóság, hogy: elég már, hordja el magát. Így intett neki s elvette tekintetét a szakaszvezetőtől, félrehuzta azt a részeg fejét és a kocsikat kezdte megint mustrálni.

Nem tudom, hogy lett vége, mert mentem tovább, csak még láttam a szakaszvezetőnek a száját, hogy nyitva hallgat és a képét, hogy veres, mint a vér.

Pólya Tibor rajza

RÉSZEG EMBER. Megbolondultál, te asszony? Husz évi házaseslet után mit huncutkods velem? ...

A GAZEMBER

Irta: SURANYI MIKLÓS

Egy vidéki pályaudvar városzobájában találkoztam vele. Olcsó, frivol kis eleganciájával minden férfitekintetet magára vonzott. Kacér, mélyfekete szeme mindegyikre szemérmesen reagált. Olyan nő benyomását tette, aki elvben sohasem egyezik bele egyetlen tisztességtelen ajánlatba sem, de ha megérinted, a szeme zavarossá lesz, az arca szomorú és kétségbeesett izgalomban nyúl ki és öledbe hullik, mint egy hipnotizált kis madár. Félénken hozzám lépett.

— Nem emlékszik? Én vagyok a Margit.

— Ejnye, de megnőt! — dadogtam zavarosan, mint ahogy senki sem emlékeztem. — Hogy van?

— Ah!

Az asszony szeméből kicsordult a könny.

— Na?

— Én nagyon szerencsétlen asszony vagyok — suttogta bizalmasan. — Éppen, hogy férjhez mentem, amikor kitört a háború.

— Hja, ja!

— Bizony. Magam maradtam. Az egyik szobát kiadtam. Szép ember volt, de sokáig ellenálltam. Egyszer éjjel jön haza... nem is csodálom... szabad prédának nézett.

— Szegényke.

— Aztán megszerettem. De egyszer csak közölte velem, hogy házasodik. Gazdag leány... nem is csoda, a pénz az első. Higgye el, nem lehet csodálni.

— Elhagyta?

— El. A gyerekekkel együtt. De hát az egzisztenciájáról volt szó. Helyette egy ügyvéd vette ki a szobát. Erőszakos, közönséges fráter volt. Egyszer berontott hozzám... persze, látta, hogy elhagyatott teremtes vagyok, gyerekekkel és néha későn jövök haza a kávéházból. Megtörtént.

— Aztán ő tartotta a gyereket?

— Nem. Azt tanácsolta, hogy pereljem az apját. Ő vitte a pert. Amaz tagadott. Hivatkozott arra, hogy nem ő volt az egyetlen.

— A gazember!

— Dehogy, kérem. Nem lehet elítélni. Egyszer tényleg megcsipett, amikor egy tiszt a kapuban erőszakkal megcsókolt. A pert elvesztettem.

— Borzasztó.

— Bizony. Még borzasztóbb, hogy az uram, akit már el is gyászoltam, egyszer csak sürgönyöz és betoppanik. Félholtra vert és ki-

dobott az utcára. Igaza is volt. A gyerek

— Szerencsétlen.

— Két hétig feküdtem a kórházban. Mikor meggyógyultam, az orvos visszaélt a helyzetemmel. Nem is vehetem rossz néven. Mit gondolhatott rólam? Az ügyvédet sem csodálom, aki a válópörömet vitte. Aztán fizetni sem tudtam rendesen neki.

— Hát az is?

— Az is.

— Elvált?

— A bíróság az én hibámból mondta ki a válást. Pedig a bíró...

— Hogyan?

— Az is. Azt hittem, hogy megnyerem magamnak, ha engedékeny leszek. Hiába. Rossz ember volt, de jó bíró. Igazsága volt.

Az asszony szomorúan, de anyagi megnyugvással beszélt. Nem csoda, nem csoda. Sirdogálta lemondóan és szép, fekete szemérmes kacérsággal emelte néha rára.

— Nyomorba jutottam. Szerencse, hogy valamicskét értek a fehéreneműhöz. Férfiinget varrogattam s az urakhoz magam vittem el az ingeket. Bizony, a férfiak mind egyformák. De, Istenem, meg lehet őket érteni. Egyszer azonban komolyan szerelmes lett belém egy hivatalnok. Csendes, szelid embernek látszott, de ha meglátott engem, reszketni kezdett a rajongástól s azt mondta, hogy első sorban a lelkével szeret.

— Ez szép.

— Nekem is tetszett és attól kezdve engedelmes és hűséges voltam hozzá és erős és büszke minden más férfival szemben. Sohasem csaltam meg, pedig a boldogságtól és meglegedéstől úgy megszépültem, hogy a férfiak őrvongva szaladtak utánam. Ő pedig olyan jó és önfeláldozó, gyengéd és odaadó volt hozzám, mint egy királynőhöz. Hihetetlen forrósággal tudott szeretni, de egy kicsit kíváncsi természetű volt és sokszor faggatott a mulatról. Azt hazudtam neki, hogy özvegy-asszony vagyok. Nem sejtettem, hogy olyan közönséges gazemberrel van dolgom.

— Hogyan?

— Igen, igen. A lelketlen szörnyeteg rájött, hogy a férfiak egyszer-mászor visszaélték a helyzetemmel.

— És ezt nem tudta elviselni, ugye? — kérdeztem fáradt és émelygő boszúsággal.

— Ugy van. Szórul-szóra ezt a kifogást találta ki. Higgye el, ma is csodálkozom, hogy ilyen aljas tudott lenni a halavány arcával, a szelid és szomorú szemével, a szívhez szóló hangjával. A gazember!

— És mi lesz velünk.

— Na hallod? Eddig a bárótól kaptam a pénzt és Szepinek adtam, ezután fordítva lesz.

Vértés Marcel rajza

SRIGNIC

BALATONI REGE

IRTA: SZENES BÉLA

Egyszer volt, hol nem volt, a Fürdő-utcán is tul, talán a Nádor-utcában, talán még azon is tul, volt egyszer egy nagy-nagy ház. Olyan nagy volt ez a ház, mint a szegény ember bánata, legkisebb fala hosszabb volt, mint a szerelmes kislányok sóhaja. Öt emelet, félemelet, müterem és isten tudja mi minden volt ebben a csudálatos nagy házban, melynek egyik kicsiny szobájában, vásár- és ünnepnapokat kivéve, mindennap szorgalmasan dolgozott Srignic.

Srignic egyszerű szülők gyermeke volt. Apja, kit szintén Srignicnek hívtak, korán belehalt ebbe és így, hála istennek, nem láthatta, hogy fia mennyit szenved a kereskedelmi pályán, mint a Havas és Fekete cég irodavezetője.

Az anyagiakról nem akarok írni, mert ez mégis egy tündérmese, ilyesmiben nem finom dolog, kevés fizetésről, rossz ebédekről, gyomorrontásról, szűk szobáról, kopott ruháról beszélni, de a lelki szenvedésekre, gondolom, mégis kitérhetek. — Srignic lelke nagyon sokat szenvedett.

Hogy történt, hogy nem, azt nem tudnám megmondani, de ténydolog, hogy valahonnan egy igazán finom, érzékeny lélek tévedt Srignic vacak testébe.

A nőekkel volt a legtöbb baj. Én nem mondom, hogy a Vörös Teri nem jó nő, ha az ember a lábaitól eltekint, istenem, megjárja, de valljuk be, ez a masamód mégsem olyan nő, ki egy jobb fiatal embert kielégíthetne. Ezzel a Vörös Terivel volt legutóbb viszonya, de ez tisztára testi ügy volt, semmi köze sem volt Srignic lelkéhez, mely egészen más, különös, illatos, pompás nőkről álmódott.

Egyszer találkozott is egy ilyen álom-nővel. Egy nagyköruti manikűr-szalomban működött a kisasszony, ki észre sem vette Srignicet, kinek erősen hajlott orra, előálló füle, kissé duzzadt ajka, sovány, hajlott alakja egész érdekes külsőt kölcsönzött.

Gyakran elment a Váci-utcai korzóra és hosszan nézte a nőket, főleg a karcu szőkéket, mert karcu és szőke volt a zsánere. Sokszor gondolt arra, hogy egy kissé merészebb fellépéssel bizonyára sikert érne el bármelyiknél

— na mért ne, ő tud a nőekkel banni, idáig még egy nő se bánta meg, hogy izébe ereszkedett vele. De a Váci-utcai szép nők nem vették észre, hogy a kopott, szürke felöltőben egy olyan férfi sétál, ki lelküket megértené, bár testüket sem hanyagolná el.

Srignic napról-napra szomorubban sétált a Váci-utca hölgyei sorában. Ilyen hajlott hátal, soványan és sápadtan korzózik az égbolton, a csillagok között a bánatos félhold.

A nyáron azonban csoda történt. Srignic egy paksi nagybácsijától öt millió koronát örökölt. Másnap félórával később ment a hivatalba és a főnök utól két heti szabadságot kért. Aztán elment a Rákóczi-utra egy jobb szabóüzletbe, két tenisz-nadrágot vett és egy zsekkettőt és a délutáni vonattal le-

utazott a Balaton mellé, üdülni.

Elfelejtettem mondani, hogy előzőleg szakított Vörös Terivel. Küldött neki kétezer korona végkielégítést, szóval teljesen korrektül járt el vele szemben.

Azt a magas és karcu szőke nőt, kit olyan halálosan megszeretett, a Balatonparton látta meg. Valami egészen különös volt ez a nő. Hogy irjam le? Pesten ilyesmit csak álmódni lehet.

Srignic ránézett a nőre. Hosszan és tüzesen, mintha mondaná: nagysád, itt nem egy közönséges lény óhajt önnel komoly szándékkal ismeretséget kötni.

A nő visszanézett, nem illetlenül, de azért kedvesen, biztatóan, mintha mondaná: ön nálam remélhet, kedves idegen.

A nap már lement, a hold még nem mutatkozott — biztosan elaludt — és így kettesben maradtak a csendes Balatonparton, Srignic és a nő.

A nádas mellett két csónak pihent. A nő beugrott az egyikbe és Tihany felé kezdett evezni.

— Mi történhet? — gondolta Srignic — és beugrott a másik csónakba.

A fehér tihanyi moló hosszan nyulik el, mint egy levesestálba ejtett fogpiszkáló. A nő kiugrott a partra és az erdő felé sietett. A férfi utána.

A tihanyi templom órája éjfél ütött. Srignic elővette óráját, megnézte.

— Négy perccel késik, — mondta csendesen és a nő után sietett.

Egy barlang-nyílásban eltűnt a szőke

csoda. Srgnic villanyzeblámpájával óvatosan körülvilágította a terepet, aztán belépett a barlangba. A sötét barlangból csudálatos, ragyogó terembe ért. A terem közepén egy idős öreg ur ült, kényelmes karosszékben és ujságot olvasott.

— Pardon, ha zavarok. Srgnic vagyok Budapestről.

— Az öreg tihanyi tündérkirály vagyok — mondta az öreg ur és letette az asztalra a Budapesti Hirlapot.

E percben a szomszéd szobából belépett a szőke nő.

— A lányom — mutatta be a tündérkirály. — Stiglic ur...

— Srgnic — javította ki a szerelmes ifju.

— Mit parancsol Srgnic ur? — kérdezte a jóságos arcú öreg tündérkirály.

— Kérem, én egy egyenes ember vagyok — felelt Srgnic — én kimondom, mért jöttem. A kegyed lánya nekem nagyon tetszik, el szeretném venni feleségül...

Az öreg tündérkirály megigazította koronáját a fején.

— Nézze Srgnic ur, — mondta aztán — megmondom az igazat. Én nem vagyok gazdag ember. Én a háboru alatt nem voltam hadseregszállító, én a háboru alatt is csak egyszerű tündérkirály voltam. Abból éltem, amit a

viszhang és a kecskekörömműhely jövedelmezett...

— De hová tetszik gondolni, — kiáltott fel Stignic — én nem pénzért házasodom. Én szerelmes vagyok a kedves lányába...

Másnap már meg is tartották a lakodalmat. Az előkelő rokonság mind eljött, a bakonyi manók, csobánci, badacsonyi tündérek között igen jól érezte magát Srgnic, ki a lakodalmat követő napon át is vette az öreg királytól a viszhang és kecskekörömműzenet.

Mikor a kétheti szabadságidő lejárt, levelet irt a cégnek:

„Tisztelt Főnök Ur! Igen sajnálom, hogy dacára annak, hogy szabadságidőm lejárt, nem jelenhetek meg az irodában. Időközben ugyanis benősültem a tihanyi királycsaládba. Itt nekem igen jól megy. A legszebb tündérlány lett a feleségem. Kérem átadni szives üdvözlétemet a kedves kollega uraknak. Főnök urnak alázatos hive Srgnic.

U. i. Ha bizonyos Vörös Teri nevű nő érdeklődne irántam, kérem nem elárulni jelenlegi tartózkodási helyemet.“

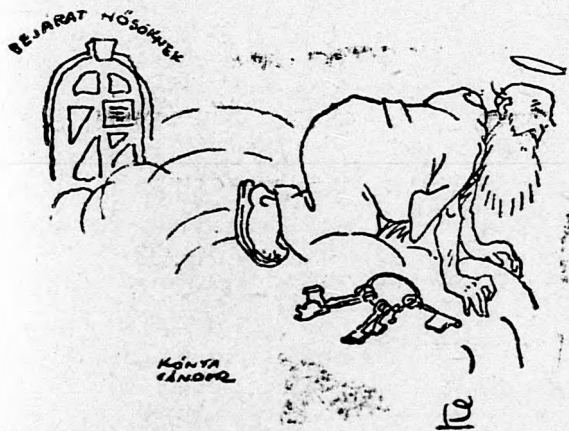
Pesten, a szomorú kis srgniciek között nagy feltűnést keltett ez a levél. És az irodában sokáig emlegették még a volt kollega urat, ki tündérkirálylányt vett el feleségül...

Az udvari tanácsost a köztársaság alatt államtitkárnak nevezik.

A munka nemesít. Vajjon ezért nem dolgoznak a polgárok a köztársaság alatt?

Kónya Sándor rajza

SZENT PÉTER (várja a hősi halottakat)

— Nincs már annyi kapupénz. Vége a jó hadi konjunkturáknak.

Ha egy szindarab megbukott, akkor csak a szerző bukott meg. Ha egy király megbukik, akkor az egész műfaj is megbukott.

Két ellentétes nézetet valló politikus, bármilyen buta is legyen, nem lehet olyan ostoba, hogy az egyikről ki ne derítse a történelem, hogy genialis előrelátással birt.

Hétfő, kedd, szerda, csütörtök, péntek, szombat, vasárnap.

Kedd, szerda, péntek, szombat, vasárnap.

Szerda, péntek, vasárnap.

Csütörtök, vasárnap.

Vasárnap.

Egy hétköznap.

Ime egy viszony története.

Ujhelyi Nándor.

IRJUK ÖSSZE AZ OKOSOKAT

mert higgye el, kedves Szerkesztő ur, ha ezek valami szép, sok-rubrikás összeirási lapot kapnak és mind rendesen kitöltik, olyan névsorát kapjuk az élelmes és használható embereknek, mint még soha. Eddig ugyse láttunk sok élelmes embert az élen. Indítványozom, hogy ezt az összeirási lapot a következő urak kapják meg:

1. Akik november elsején a lakásukhoz legközelebb eső kis nyomdában saját költségükön plakátot nyomattak ezzel a felírással: „A Nemzeti Tanács védelme alatt.“

2. Akik november másodikán házmesterükkel és viceházmesterükkel szövetkezve, hárman szuronytszegezve állították meg a köruton saját automobiljukat és a strómant kilökdösve belőle, általános éljenzés közepette robogtak el a rekvirált autóval.

3. Azok a hadimilliomosok, akik még ma is csökönyösen tengerész-közlegényi egyenruhában járnak.

4. Azok, akik a ruharendelet napján összes rövid alsónadrágjaikra csipkét varrtak és valamennyit belerakták a feleségük szekrényébe „bugyi, bugyi“ kiáltással.

5. Azok, akik e rendelet napján gombos cipőiket páronként egymáshoz ragasztották és azóta is színházi gukkert tartanak ebben a tokban.

6. Azok, akik színes ingeiket e napon hirtelen feleségüknek ajándékozták „jó lesz nyári bluznak“ kiáltással.

7. Azok, akik mindezek után még ingyen ruháért is jelentkeztek a ruhaosztogató bizottságnál.

8. Azok, akik orvosi bizonyítvánnyal igazolják a szívbajt, hogy a rendelet ellenére liften járhassanak.

9. Azok, akik éjjeli munka címén felmentést kaptak a házörzési kötelezettség alól.

10. Azok, akik a szobalány és a szakácsné ágyát beállították a szalonba és az uriszobába, hogy ne rekvirálhassák a lakásuk egy részét.

Ha ezeket összeirjuk, kedves Szenes

bátyám, rögtön megvan minden, ami meghiányzik: a külföldi élelmes propaganda-személyzet, a belföldi ügyes szervező-személyzet, minden, minden. Legyen szíves, mondja meg valamelyik államtitkárnak, ha legközelebb felmegy az Államtitkárok Szervezetének Országos Szövetségébe. Kiváló tisztelettel:

MOLNAR FERENC,

A SZENVEDÉLY

— A Vigszinház darabjáról. —

A Szenvedély egy kicsavart darab.
S ez állításra legfőbb érv ez:
A szinpadon mindenki élvez benne,
Csak a szegény, jó közönség nem élvez.
Jack.

Pólya Iván rajza

— Na mit gondol nagyságos ur, mit fizetne nekem a Láczy Leó, ha szerezne nekem egy szegénységi bizonyítványt?

NAPI HIREK

SZEMELYI HIREK. *Wekerle* Sándor, titkára *Kazy* Károly báró kíséretében *Dávosra* utazott. — *Andrássy* Gyula gróf a karácsonyi ünnepeket *fiszadobi* birtokán tölti. — *Windisch-Grätz* Lajos hg. *Orbók* Atilla és *Lipser* Lipót szerkesztők társágában Svájcba utazott. — *Szterényi* József báró erős katarrrhus következtében az ünnepeket ágyban tölti. Aggodalomra nincs ok.

JÉZUS KRISZTUS SZÜLETÉSE. *Bethlehemből* jelentik a *M. T. I.-nek*: A Jézus Krisztus december 24-ike éjszakai születéséhez az angol megszálló csapatok minden előkészületet megtettek. A franciák tiltakoztak a Krisztus anglikán alapon való születése ellen, nekik, mint katolikusoknak van egyedül joguk e művelet parancsnoklására. A jelenlevő szerb haderő ugyancsak tiltakozását fejezte ki, mert a születésnek nem most, az új naptár szerint, hanem később, az orthodox ó-naptár szerint kell megtörténnie.

FEGYVERSZÜNNET. *Kajászó-Szent-Péter* köztársaság és *Reszege-Pukolt* köztársaság béke-delegátusai ma a plerimináris békét megkötötték. A demarkációs vonalat a *Pösze-patak* mentén éjszakra, a *Becsalicsárdáig* és délre a *libalegélőn* keresztül a pisze zsidó kékitő-gyára kerítéséig állapították meg. *Daru II. Illés* csendőrőrsvezető, mint a *Kajászó-szent-péteri* és *Tábit Mihály*, mint a *reszege-piskolti* köztársaság hadügyminisztere. A békekötés elvei: 1. A legfőbb gazdasági kedvezmény. 2. Szabad tranzitforgalom a *Páskom-dülön*. 3. Önrendelkezési jog az idegen nemzeteknek (zsidók, vályogvetők és muzsikuskok). 4. Döntő bíróság a vitás nemzetközi ügyek elintézésére. — *Reszege-piskolti* köztársaság *Dobos* Marcsót. *Kajászó-Szent-Péter* diplomáciai képviselőjét nem fogadhatta el, mert antifeminista alapon áll.

Kun Andor

LESZERELÉS UTÁN

Pólyz Tibor rajza

Öreg néptöltelő: — Eszembe jut az a jó, barátságos, fütött lövészárk...

OROSZORSZÁGBAN

Major Henrik rajza

— Hallottátok, a kültelken három nagyherceg és két ellentengernagy megtámadott egy békés gyári munkást és lehúzták a cipőjét, ruháját.

KIRÁLYOK, PROLETÁROK

NAGY KOMÉDIA EGY JELENETBEN

IRTA: PAULINI BÉLA

ÖRTÉNIK a Kanári-szigeteken, idő 1919 tavasz. Már nyílnak az erdőn a tavaszi virágok, már feketéllik a kaucsuk bogyó. A ragyogó égbolton nincsen egyetlen felhő.)

Szin: nagy tisztás, köröskörül fák, bokrok.

Jelen vannak a következő királyok: Zöld király, Makk király, Tök császár. Trónörökösök: Tök felső, Zöld felső. Királynék: Zöld királyné, Tök császárné. Főhercegek, főhercegnők: Tök alsó, Makk alsó, Zöld alsó, Tök kilences, Tök nyolcas, Tök hetes, Tök hatos, Makk tizes, Makk nyolcas, Zöld tizes, Zöld hetes.

Nincsenek jelen: Makk királyné, aki most várja a Makk hetest, míg a szegény Zöld kilences beleesett a tengerbe, amikor jöttek a királyok Európából. Zöld nyolcas spanyolban fekszik a sátoztáborban, a jóságos Makk kilences ápolja. Tök tizes vad csirkét kopaszt az erdőn. Megjegyzem, amikor a függöny felmegy, a királyok, felsők, ott álldogálnak, üldögélnek körben, Tök császár körül, akinek sikerült megmentenie a lovát, pedig azt is le akarták foglalni a forradalmárok. A királynék hátrább, a bokrokból kandikálnak kifelé, az alsók kissé oldalt gombognak. (10 fületlen gomb = 1 birodalmi alma.) Megjegyzem, vannak még többen is a szigeten, királyok, császárok, de azokat nem ismerem. — nem a mi paklinkból valók.

Tök császár (a bajuszát fölfelé törli): Isten segítségével megérkeztünk valamennyien ide, a Kanári-szigetekre, csak szegény, jó Zöld kilences esett bele a tengerbe, isten nyugosztalja, de jól forgatta a játék kézigránátot, ejtsünk egy-egy felséges könnycseppet utána.

(Ejtenek.)

Tök császár: Első feladatainkat, a belrend.

valamint a határok védelme képezze, a kanárik megfékezése, akiket kényszeríteni kell, hogy elismerjenek bennünket, legyenek megtisztelve és ne énekeljenek akkor, amikor mi tárgyalunk vagy alszunk vagy eszünk vagy...

Makk király (kitörő örömmel): Vagy iszunk!

Zöld király: Ne kiabáljon közbe, micsoda merészség, zavarni a szónokot!

Makk király: Iszunk!!! I-hi-szunk

Zöld király: Eláll, eláll, mondjon le!

Makk király: Az italról? Soha...

Zöld királyné: Makk, te hallgass!

Tök császár: A határokkal könnyen végzünk, egyszerűen körülfontjuk a szigetet tüskés dróttal. Így a tenger felől nem fenyeget veszély.

Makk király: És a repülőhalak?

Tök császár: De mondom, azt akarjuk, hogy a belrend is biztosítva legyen, azt akarjuk, hogy ezek a hitvány kanárik, amelyek talán nem is tudják, hogy milyen szerencse az

hogy vezérlétem alatt egyszerre egész sereg király uralkodik őrajtuk, mondom, azt akarjuk, hogy e hitvány sárga penészmadarak rendszer életet éljenek, ne ordítsanak, amikor nincsen ideje éneklésnek, szóval, amikor nem szabad, amikor tilos.

Zöld felső: És ha valamelyik nem fogadna szót mégse? Óh, legfelségesebb urunk, óh, császárr!

Tök császár (megrángatja a bajuszát): Aki

ezennel fölhatalmaz, hogy kupán üssem a rendetlenkedőket...

Makk király: Nekem már minden mind-egy, minden vurst... Vurst? Menjünk inkább tizóraizni!

Tök császár: Csitt, egyszer már ráfizettél Te csak hallgass, te már egyszer eltizóraiztad a trónt.

Tök alsó: Fölhatalmazzuk! Éljen a papal
Tök császárné: Föl, föl!

Makk király: Hol az a kupa?

Tök császár: Szóval sárba tiporhatom őket, földre verhetem? ha úgy kívánná trónunk biztonsága...

Mindnyájan: Sárba, földre...

Tök császár (jogarával négy vágást tesz a világ négy tája felé).

Zöld királyné: Ez az, ez a hatalom, ez a dicsőség!

Tök császár: Mi isten kegyelméből a Kanári-szigetek császárai és királyai üdvözölnék hűséges és lovagias kanáriainkat! De egyben kijelentjük, hogy törvényeinket, rendeleteinket, minden esetben, minden eszközzel megtartatjuk és elfojtunk minden, az összbirodalmat veszélyeztető irányzatot, rendíthetetlenül bizva föllábitandó hadseregünk...

E pillanatban millió, de millió kanári száll elő az erdő mélyéből, vidáman száll és leereszkedik a teret szegélyező fákra, virágos bokrokra. És énekel és énekel a millió kanári, énekel és nem is törődik a mérgeskegyes császárral, énekel, dicséri az életet, a szerelmet, a virágokat, a friss levegőt, —

nem fogad szót, azt csak bizd rám, azt tudom istenem fejbe verem, ezzel a jó kis csihpuhi jogarral, ólomból van a gombja, csak kívül arany...

Makk király: Nagytermészetű ember...

Tök felső: Mérges a felség...

Tök császárné: Igaza van, oda kell vágni!

Zöld királyné: Én mindjárt idegsokkot kapok...

Tök alsó (abbahagyja a gombozást): Éljen a papa, hoch, hipp, hipp, hurrá!

Tök császár: Szóval a felségek tanácsa

nem is törődik vele, rá se néz.

Tök császár (meghökken, milyen sokan vannak! És zeng a gyönyörű ének és elnyomja a Tök császár hangját, amint mondja): Disznó proletárok...

AKIK PAHOLYBOL NEZTEK A HABORUT

Herman Lipót rajza

KLUBBAN:

Bródy Illés rajza

— És mit gondolsz, mi a bolsevikiek álláspontja a kártyaadósságok ügyében?

ALAGA BOLSEVIKI!

mondja a főnök ur a segéd urnak, ha tiz korona fizetés-emelést mer kérni.

a segéd ur az inasnak, ha nem pucolja le tisztára a cipőjét

a tanár a diáknak, ha ez nem tanulta meg a latin leckét.

a hadimilliomos az adóki-vető bizottság elnökének, ha fel meri emelni az adóját

a feleség a férjnek, ha rájön, hogy megcsalja

a cseléd a gazdájának, ha nem kap vacsorapénz mellé vacsorát is

a mamuska a barátjának, ha kevés végkielégítést kap!...

VAJJON

a kis Jézus ezen a karácsonyon is ágyut és katonát fog hozni a jó gyermekeknek?

TINTACSEPP

IRTA: SOMLYÓ ZOLTÁN

A földnek minden színe benne van:
az égi kék, a füzöld, az arany!
S ha elpirul, a bibornál is szebb
a tintacsepp.

Kik várják, lesik: számuk rengeteg:
a gazdag és a koldus s a beteg.
És minden szívnek tilkot int a csepp —
a tintacsepp.

Miként a tenger, úgy foly szerteszét:
fél tőle a hallgatás, a beszéd.
És néha minden méznél édesebb
a tintacsepp.

Ó, vannak tintacseppek, gyilkolók!
Halálthozóbbak űk, mint a golyók!
Néha az éles törnél élesebb
a tintacsepp!

És vannak tintacseppek néhanap,
amelyektől a lélek fölkapag.
És néha sajgón lüktet, mint a seb.
a tintacsepp.

Én jól tudom, mert rég ismerem őt!
Megmártogatom benne az időt!
Ó, némely éjjen csóknál kéjesebb
a tintacsepp . . .

Ilyenkor lelkem véres gőzt lehell
s a tinta, mintha vérem folyna el —
egy nő sikit: mert szívére esett
egy tintacsepp . . .

ALKONY A TAVON.

— Karl Henckell. —

Csupa szín a víz, az esti
Felleg aranyosra festi.

Lenn a hattyúszárnyakon
Mindent aranyárba von.

És egy asszony egyre szebben
Hattyunémán erre lebben...

Franyó Zoltán

NAGY ENDRE TOBOROZ

Nagy Endre felhívta a fej-
munkásokat arra, hogy a mai
nehéz időkben, mikor a nehéz
festi munkára oly nagy szük-
ség van, ne végezzenek szel-
lemi munkát. A kitűnő író
legutóbbi konferáló matinéján
maga járt elől jó példával.

JÓ HECC VOLNA

ha egyszer a színésznők írna-
nak néhány érdekes cikket az
ujságíró urak szerelmi regé-
nyeiről.

HALLÓ BUDAKESZII!

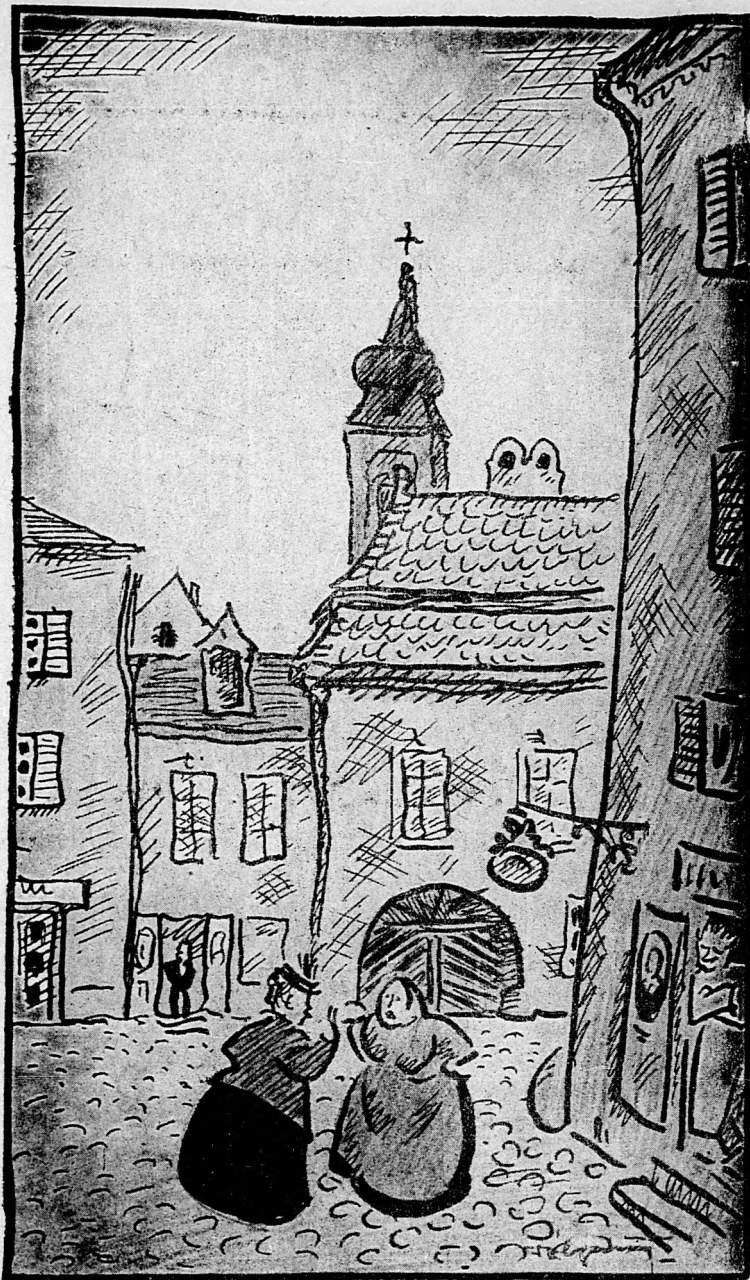
Mikor alakítják már meg
az önálló sváb köztársaságot?

ELLENFORRADALMI VERS

melyből a forradalmi cenzura
a nem kívánatos részeket
törölte.

— — — — — Pármai
— — — — — Pálmai
— — — — — borona
— — — — — korona
— — — — — Pécsy
— — — — — bécsi
— — — — — Öné
— — — — — Röné.
— — — — — ágy
— — — — — vágy

Pezsgő, tánc, derü
A mai napokban igazán idő-
szerü.

BUDAI ASSZONYOK

Pólya Tibor rajza

— Mi dolga van ma Pesten szomszédasszony?
— Semmi, de a hidon ingyen lehet visszajönni.

A PESTI EMBER

Megerkeztek a francia spá-
hik, kétszázan. Két pesti em-
ber a köruton mindjárt aznap
este látott belőlük ötöt, akik
sétára indultak. Nézik, nézik
és az egyik kérdezi a másikat:

— Na, mit szól hozzá?
A másik feleli:

— Mit szóljak? ötöt már
láttam belőlük, most még csak
százkilencvenötöt kell látnom.

KIVANCSI VAGYOK,

hogy nagyon megsértődik-e
mostanában egy gróf, ha azt
kérdézik tőle, hogy hogy érzi
magát.

— Ördög vinné! Már tizenkét perccel mult hat óra és Aladár még mindig nincs itt Meddig maradnak még ebben az undok költői pózban.

A KÖLTŐ

Irta: NAGY LAJOS.

A költő hivatalnok volt, szabad idejében pedig, amint azt oly találóan mondják: a kardját pengette. Verseket írt. Modern költő volt. Ez annyit jelent, hogy nem írt afféle régi szamárságokat, hogy barna kislány mért vagy olyan szomorú és hogy szegény hazám neked kevés van olyan csillagod. Modern volt a költő, azt írta, hogy amint az asszonsereg ácsorog a hentesbolt előtt, vörös és zöld fejkendők villognak a délelőtti napba. A költő új szamárságokat írt.

A költőt a hivatala miatt felmentették a katonáskodás alól. Mialatt messze a frontokon granát elől bujtak az emberek, mialatt nagy ijedtségükben hideg szuronyokkal rohantak egymásra, szegény magyarok a szegény oroszokra és szegény oroszok a szegény magyarokra, mialatt itthon tisztelegtek fölebbvalóiknak a katonák, mialatt itthon a kutyapécér drótkarikájával fogdosták össze azokat, akik kilenc óra után öt perccel „Erlaubnisschein” nélkül surrantak a házak tövében, azalatt a

költő boldogtalan civil volt, Freudnak a Traumdeutungját, Gourmont-nak a Szerelem fizikáját és Mereschkovszky Lionardo da Vincijét olvasta. Na, azt az egyet még megtette, hogy verseket nem írt. „Majd ha béke lesz, ha majd lehet megint csendben, szépen dolgozni” — gondolta és mondogatta.

Az urnak 1917-ik, Hindenburg urnak 4-ik évében visszavonták a fölmentését és be kellett vonulnia a harminckettesekhez. Mária Terézia kaszárnyájának nagy szürke falai jelentek meg a költő lelki szemei előtt s mintha megmozdult, emelkedett volna a falkolosszus. szállt, közeledett, dült volna, hogy öt földhöz lapítsa, a lélegzetet minden induló, csengő rímekkel együtt belefojtsa. És nehéz szívdobogást kapott. Aztán elindult az Üllői-ut felé, a lába reszketett, válla ringatózott, úgy, mint ki végeztetés előtt illik.

Mikor a kaszárnya udvarán belépett, megfoghatatlan és leírhatatlan, de éppen nem érhetetlen rémület szorította meg a nyakát. A kapuban, a kapu alatt, benn az udvaron katonák álltak, jártak, ránéztek kutatóan és rossz indulattal, kemény koponyájukban rajzott va

amely élénk csapata a gondolatoknak, melyek mind oly sorra igyekeztek tömörülni, hogy a katonák megmozdulhasanak, az új érkezőnek indulhassanak, őt lefogják, fenyegetik, börtönbe vessék és az örületbe kergessék.

Reszkető kérdés, hogy hol van az iroda, hol kell jelentkezni, góromba népfelkelő, szemtelen fráter, új várás, kardcsörtető tisztek, lázma, gonosz szavak, meledő, véres szemek, új jelentkezés a századirodában, Fuler őrmester ur, Dank őrmester ur. „Várjon a sorára!” „Menjen ki innen!” „Ne járjon annyit a szája!” „Hajítsd már ki!” „Maga egy intelligens embeert?”

Semmi: a fázás, az unalmas várakozás órákon át minden nap, némi koplalás, menetelés, brutális, értelmetlen testi munka, megvetett, sőt gyalázatosnak tartott célért. De szörnyű a lélek szenvedése. A léleké, az agyé, az emberi méltóságé! „Nem tudom neked elmondani”, „Mindenen képzeletet felülmul.”

„Csak az vigasztal, hogy Dosztojevszkij is szenvedett.” „Nem frázis már azt mondani, hogy a lelket tüzes korbáccsal verik.” „Mindenható Isten!”

A költő szenvedett, öngyilkos akart lenni. De ha túléli ezt a gyalázatot, ezt megfogadta és ebben szentül hitt, egész életét a katonaság ellen való küzdelemnek szenteli.

Aztán megszabadult a költő. Béke lett, elbocsátották. Ölni és öletni ép ember kell. A nyavalyás hadd tengődjék itthon.

És egy köruti kávéházba ment el a költő, beült az ablakba, megpihent, szívta a komisz német cigarettát, szürcsölte a hadikávéját. Boldog volt, de még dobogott a szive.

— Igazuk van a cuculistáknak, rossz világban élünk.
Az ember olyan hamar megöregszik...

Két leány sétált el az ablak előtt, rá néztek, az egyik elnevette magát és megbökte a másikat:

Nézd azt a majmot!

Mert hogy bus volt: ennyire epekedett a költő.

A költő is mosolygott, kimenjen-e, ne menjen-e ki. De költő volt, nem ment ki, cigarettázott tovább, a katonaságot és a háborút elfelejtette és még aznap este verset irt, amely így kezdődött:

„Ó hölgy, kinek ajkai rejtelmes szavakat suttogtak!”

— Mire gondolsz kis fiam?
— Megkérem majd a Jézuskát, hogy hozzon nekem karácsonyra egy gesztenyét.

— Wilson a feleségét is magával hozta.
— Vajjon milyen házáséletet élhet egy békeapostol?

A gazdag ember és a szegény Lázár

Karácsonyi legenda 1918-ból.

A gazdag ember pedig ült vala a dusan terített asztal mellett, míg a szegény Lázár ott kuporgott az asztal alatt, hogy mint a kutya, a morzsákat fölehesse. Messzi, idegen földeken, hosszú háboruskodásban lerongyolt testét ócska hadivackok fedték rongyos cafatokban, alig-alig takarva sovány tagjainak égbekiáltó sebeit. És szemei könnyölgve ta-

padtak a gazdag ember szájára, mely tele volt izes falatokkal.

— Oh, engedd meg gazdag ember, — könnyölgött a szerencsétlen Lázár, — hogy az asztalodról lehullott morzsákat fölszedhessem.

A gazdag ember megrázta a fejét.

— Mit? A morzsákat fölszedni? Én többet akarok neked adni! Én segíteni akarok rajtad! Én sokat akarok neked adni! Én neked adom a vagyonom negyedrésztét.

A szegény Lázár azonban ahelyett, hogy hálatalten borult volna erre a nagylelkű ajánlatra gazdag rokona lábai elé, fölháborodva kiáltott:

— Megbolondultál, hogy ilyen ajánlatot teszel nekem? Nem fogadhatom el!

— Oh, fogadd el, kérlek, — könnyölgött a gazdag ember — vagy ha kevesled, inkább

Kelln
— Milyen csinos lett volna Bedy-Schwimmer Róza diplomata frakkban.

— Hát a másik ház-őr hol van?
— Hősi halált halt. A balkonnól a fejére esett egy virágcserep.

Kober Leó rajza.

— Ha kedves es jó leszel kicsike, én kiképeztetlek,
 — Színésznőnek?
 — Szininövendéknek ...

neked adom vagyonom felét, csak annyit hagyj nekem belőle, hogy szerényen megélhessek!

A szegény ember azonban erre az ajánlatra sem reflektált, csak gunyosan, szivtelenül kezdett röhögni.

— Vagyonod feiét? Az fiatal! Az direkt marhaság!

— Légy irgalmas — sóhajtozott a gazdag ember — gondolj a másvilágra.

A „másvilág“ szóra a szegény Lázár idegesen kezdett fészékelődni. A gazdag ember pedig főző hangon folytatta:

— Mi hasznod van belőle szegény Lázár. ha most nem fogadod el vagyonomat? A másvilágon — így van megírva a bibliában — ugyis te leszel a gazdag, én pedig a szegény. ki asztalod morzsáit fogom lesni! Mért ne fogadnád hát most el, mikor a másvilágon ugyis ...

A szegény Lázár erre egy élénk gunyosolylyal vágott közbe:

— Abál! A másvilágon! A másvilág egy kissé másként van berendezve. A másvilágra nem terjeszti ki Szende Pál a vagyonedót. . .

Gosztonyi Adám.

- Milyen darabban lép fel legközelebb Péchy Erzsébet?
— Az „Ellenforradalmi nász“-ban.

— Megint lesz egy hétre árum. A segédekét átküldtem a szomszéd faluba fosztogatni.

A fa aljában ne kis kocsik és építőkockák legyenek, hanem nagy villamoskocsik, mert tudod, oly rossz itt Pesten a közlekedés; mindet átadnám aztán, amikor már meguntam velük játszani, a városnak, hadd járjanak a köruton és a Vilmos csá... akarom mondani Váci köruton. Az építőkockák helyett hozzá, tudod, olyan barakkokat, ahol szegény emberek lakhatnak. Majd én úgy játszok velük — a barakkokkal, — hogy szegény embereket teszek beléjük.

És a fa alatt is legyen nagy kisznikben sok szén és nem bánom: rozskenyér és főtt marhasz és krumpli. Sok, sok, sok.

Ja igen, ezt majd elfelejtettem, a fán bábák és ólomkatonák helyett, vékony zsinoron háborus generálisok és diplomaták lógnak, nem baj, ha a gyertya, amint olvad, a fejükre is csöpög.

És olyant is szeretnék, tudod, amit szoktál vinni kis fiuknak, hogy viszel nekik egy

gummibabát, egy parányi gummiembert, amit megnyomnak és sir. Hozd el nekem, kérlek Ludendorffot, majd én mindig megnyomom, úgy, hogy éppen olyan szépen fog sirni, mint ha gummiból volna, ez nagyon szép játék lesz, nagyon jól fogom vele tölteni az idei nevezetes karácsonyt. (nl.)

	<p>BOLDOG ÚJÉVET biztosít mindenki otthonának és családjának, ha mielőbb beszerez egy Kél üveg valódi DIANA SÓSBORSZÉVI</p>	
---	--	---

SZENTMÁRTONI RÉSZLET

KIS REGÉNY. — IRTA: SZÉP ERNŐ 8

Nem akkurat így mondta, hogy felelősségére, hanem: felellsgre, vagy: flesséére, igen, mert hadari gyerek volt. Ha felelt, akkor is úgy hadart mindig, hogy én ott hátul a padban nem is értettem egy szavát se. A tanárok, azok remekül érthették, például Glányi tanár úr, az annyira tudta, hogy mit hadar ott előtte Béler, hogy csak úgy ült ottan a kathedra előtt srégen, felesapva jobblábát a balcombjára (vagy bal lábát a jobbcombjára, már nem emlékszem jól, hogy szokta) s a távolra nyitott hüvelyk- meg mutatóujjával tolta felfele a bajuszát kétfelől, mert Vilmos császár-bajuszt tartott és ehhez a szemét úgy lesütötte, hogy az ember azt hihette volna, hogy alszik, ha nem járt volna a keze a szájánál és ha a lábát nem rázta volna gavallérosan s ha közbe gögösen nem köhintett volna basszusból: ghö-ghö, ghö-ghö, meg ha az ember nem tudta volna, hogy Glányi a bajusza végét nézi, mikor így a szeme direkt lefordul az arcára. Azután egyszer csak feleszmélt, vagy mi s elkiabálta magát, hogy: elég! Abban a minutában Béler a hadarást úgy hagyta abba, mintha agyoncsapták volna. Akkor Lányi beírt a noteszbe neki valamit, Béler még a szemtelen, befelé egy nagyot ágaskodott a kathedrai dobogón, hogy belelessen a noteszbe s aztán liftelt befelé a padja felé pirók pofával és odasúgta valakinek ott elől, hogy: egyketted. Vagyis, hogy látta, hogy egykettedet kapott. Akkor oszt a padban kivette a saját tanári noteszét és ő is beírta magamagának, Béler Bélának az egykettedet. Kérem, félek, hogy később elfelejtem, azért említem meg most, hogy milyen furcsa volt mindig azt figyelni nekem, mikor Glányi a felelések alatt úgy rázta a cipőjét. Füzös cipője volt, kérem, és úgy ki volt vikszolva mindig, mint a lakk. A nadrágja meg fel volt rántva s a strimflije látszott szépen, az az erős kék, piros meg lila strimfli, amilyeneket hordott. Azt a kemény, szőke Vilmos császár-bajuszt dresszirozta, meg rázta, mondom, egy lábát a másikon és az a cipős láb, akit rázott, az nekem akkor valami

nagy probléma volt, de komolyan! Az a csil-lanó fekete szín lágy cipő, abba, kérem, Glányinak a lába volt és az járt, kérem, lengett passzióval, a másik combról függve s olybá tűnt nekem, mintha nem is tartozna a gazdájához, Glányi Gusztáv történelem tanár úrhoz, hanem valami kigyó feje volna, amelyiknek a nyaka piros vagy kék vagy lila, már amilyen strimflit éppen felvett Glányi. Az a láb, kérem, nemcsak hogy egyenletesen hintált, hanem pauszákat tartott és olyankor nyulkált, vonaglott jobbra meg balra meg felfelé igazán, mint egy kigyónak a feje az állatseregletben. Engemet a Hohenstauffok uralma nem érdekelt, hát én azt a mozgó cipőt, vagyis kigyót figyeltem és kérem, Glányi maga is, mintha őt is meglepte volna a lába, úgy elkezdte néha nézni. Még a bajuszát is elfelejtette tologatni, úgy figyelte, kérem, hogy mit művel a saját lába. pedig hiszen ő maga forgatta a bokáját, más-képpen az a láb nem kezdhet ilyen tempózást. Kérem, a láb járt, Glányi meg nézett oda le a cipőjére büszke kék szemével, lehet, hogy elbizakodottan afölött, hogy az az ő rendelt Bergsteiger-cipője s abban ő mozgatja a lábát, úgy, ahogy neki eszébe jut, de lehet az is, hogy eltalált a dolgon merengeni, azon, hogy az a láb úgy viseli magát, mint egy külön élő-lény, egy csuda érdekes dolog. Göh-göh, köhintett akkor is Glányi előkelően, de nem tudom, mit tudott volna mondani, ha felszólítottam vón felelni, hogy mondja meg, mit ért ebből a dologból. Ha nem lett volna tanár, merném kifejezni, hogy ő is bután nézte a lábát, magamról, mert csak növendék voltam, megmondhatom, hogy én teljesen beleostobultam olyankor, történelem-órán a Glányi lábába. Ő kérném, Glányi, ő fiatal házas volt, akkor vakációkor nősült meg, mikor nekünk hetedikbe kellett jönnünk. Pesti lányt hozott, hal-lottuk. Estefelé, mikor a piactéren korzózás volt, mindig láttuk Glányit a nővel az intelligencia közt. De ők ketten nem olyan komótos sétálást tettek, mint a többi népek, nem. Glányi össze volt a feleségével karolva s amellett még úgy szorultak egymáshoz, mintha orkán süvöltene, mely szét akarja tépni őket és úgy futottak mindig azon a betonon, akárcsak

NŐI DIVAT
NAGYÁRUHÁZ**ELSNER**BUDAPEST
Koronaherceg-u. 10

az állomáshoz kellett vón szaladni nekik, a pesti gyors-hoz. Érdekes, hogy Glányi olyan nagy mézáró-alak volt, oszt olyan kis filigrán felesége volt neki. Szegény pici nő, nem is értem, hogy birt ugy kilépni, hogy Gilányi mellett tudjon maradni, amint Gilányi olyan vadulva rohant ott előre, némán és vadkan képpel és az ismerős familiáknak, akiknek köszönni kell, azoknak szinte ellenségesen köszön, mert ugy rántja el azt a zöld gazdászkalapot a fejről, vízszintesen és kirugódott karjával kitartja a kalapot egy darabig és közbe nem mosolyodik el színésziesen, ahogy szoktak a köszönők, sőt egyáltalán rá se néz azokra, kiknek köszönt, csak a kis nő felé van a feje lehuzódva makacsul és az isten tudja, mit kutat maga előtt avval a bösz nézésével, tán egy bikát, akit le kellessen ütni! Jaj, most látom magamat: ott iszkolok a sűrű sétálás közt a betonon így este s észreveszem Glányit a nővel és oszt olyan izgalom jön rám, nem tudom, milyen. Ohh! Igen, erőszakos köhejt adtam, tudom is én már miért s hamar odább

furtam magam, ugy, hogy köszönhessek neki. Alázatos szolgálja! Mi a fittyet akar az ember avval, hogy Glányi észrevegye a nagy köszönést és vissza köszönjön, hogy: szervusz, vagyis, ahogy Glányi szokott visszaköszönni: Mmöh. A szája ki se nyílt, csak ugy mörgött mmöh. Tessék? Én magam se tudom kérem, mit tesz ez, tény hogy Glányi evvel fogadja minden diákembernek a köszönését az utcán, egyet mörög mélyen s az ujját odakapta a gazdászkalap karimájához, akar egy katonatiszt, mikor egy komisz baka szalutált neki. Aah, mit érdeklí őtet az, hogy te itt elmegy, ő megy az Uri Kaszinóba, ő ur, már mint Glányi, ő magas és olyan magasból, ahol az ő feje van, onnét nem is lehet azt kivenni, hogy idelent diák megy és hogy annak a diáknak milyen arca van. (Folytatjuk)

Két ellenséges hadvezér közül az egyiknek diadalmaskodnia kell okvetlenül, épp ugy, mint két hamisjátékos közül egyiknek mégis csak engednie kell.

Kelen Imre rajza

— Hogy én milyen feledékeny vagyok. Otthon felejtettem a géplegyveremet.

PESTI KOCSIS

Konflis megy az utcán. A zörgő csontu vén gebe két lábon áll, a kocsis áll a bakon és ugy üti a lovat.

— Nem bírok evvel a ronda gebével, mióta kitudódott, hogy a lóversenyeket is — demokratizálják.

— Nem szégyenli magát, fiatal ember? Hogy lehet valaki ennyire könnyelmű? Most pumpolt tőlem ezer koronát és máris elkártyázza?

— Na és nekem ezer koronát adni talán nem volt könnyelműség?

KARACSONYI SÓHAJ
ECKARTSAUBAN

— Az én országom nem a világból való...

KIVANCSI VAGYOK

arra, hogy még mindig Feltételes megállóhely" se a Sándor Pál hűvösvölgyi villája?

Róka

minden színben

Sealskin

Perzsa Breitschwanz
paletókat leszállított
árban vásároljon

Rózsa

szücsmesternél
Andrássy-ut 29.

APOLLÓKABARÉ

BEREGI OSZKÁR

vendégfellelépével

VÉGJELENET

Irta: ifj. dr. RADÓ ANTAL és a
nagysikerű új műsor többi pom-
pás száma

Előadás 7 órakor.

Jegyek válthatók: délelőtt 11-1-ig és délután 4-től.

BÉR-AUTÓK!

H. A. R. T.

Budapest, Andrássy-ut 8

Telefon
91-57.

Bőrbakancs

erős, egészbeszabva, férfi és fiuk részére
Szám: 25-30-ig 20.—, 31-34-ig 24.— kor.
35-39-ig 27.—, 40-46-ig 30.— kor.
Női posztó regatta, fűzős, linoleumtalpal 18K
Utánvétel s előleg beküldése ellenében szállít:

Adi cipőgyár r.-t.

Budapest II., Timár-utca 20.

KARÁCSONYI VASÁR!

**SELYEM- ÉS
SZÖVETEK BEN**

maradékok melyen leszállított
árban kiárusítatnak

BRAMMER ÖDÖN

IV. ker., Bécsi-utca 4. sz.

OMNIA

MUZSÓKEPSZINHÁZ

Telefonszám
József 125

Telefonszám
József 125

Hétfőtől-vasárnapig

16-tól-22-ig bemutatásra kerül:

A SZERELEM POKLA

Kulturfilm 5 felv. (Harc a
leánykereskedelem ellen.)

Előadások délután 4 és 8 órakor

VÉDEKEZÉS

az influenza spanyol nátha ellen

Naponta többször gargalázzunk langyos vízben
oldott mentholes vagy lisztet lyeosórral a hosszú
idő óta bevált kitűnő száj- és torokóblító fertőtlenítő
szerrel, mely biztonságos

elpusztítja a baktériumokat.

Hazajövet néhány csepp lymény lyeosórral dör-
szöljünk szét tenyerünkön és szappannal mossuk
és öblítsük le langyos vízzel.

Legszébb

Legjobb

Legelőbb

PAP

PAP

PAP

lan

lan

lan

Ágynemű-, kárpitosárú-, fa-, vas-
és rézbutor-gyár. :: Kórházak
és intézetek berendezési vállalat

GICHNER JÁNOS

BUDAPEST, VII., ERZSÉBET-KÖRUT 20. SZ.

LÁSZLÓ ÉS FEKETE
KÜLÖNLEGES NŐI DIVAT KELME ARUHÁZA!

BUDAPESTEN, IV., KORONAHÉRCEG-UTCA 14-16.
(A FŐPOSTÁVAL SZEMBEN.) TELEFON 165-97. SZ.

Szörmepaletók
Kosztümök
Boák

Ártemesen le-
szállított árak.

Holzer divatháza
Budapest, Kossuth Sajos-utca 9.

Szörmék
Bársony és plüs télikabátok
Kosztümök, Pongyolák
Bluzok, Ruhák

nagy és olcsó választékban

Valódi DENT glacé bőrkecstyű
ára 21 korona

STERN JÓZSEF cégnél
BUDAPEST, IV., CALVIN-TÉR 1

Margitsziget

a kiváló gyógyhatású kénes
gyógyfürdők egész télen át
minden nap nyitva. Fürdőjegy
ára 7 kor. Járóányok ellen

Margitszigeti
ásványvizet igyék!

Maradandó
értékű

Ajándék-
tárgyak

Schönmald Imrénél
Deák Ferenc- és Bécsi-utca sarok

Raktáron az összes, kül- és belföldi illat-,
hygienikus szerek, toilette tárgyak,
színházi festékek, gyógy- és vegyszerek.

On parle Français.
English spoken.

AMERICAN DRUGGIST
EISNER GYULA
"KÉT OROSZLÁN" DROGÉRIA
BUDAPEST, VI. KER., ANDRÁSSY-UT 37.

Telefon:
65-24.

Balatonfüred gyógyfürdő

szanatóriuma és szállodája
egész télen nyitva

Betegeknek és pihenésre szorulóknak ideális téli
tartózkodása. Ellátásról gondoskodva. — Vezető-
főorvos: dr. Schmidt Ferenc. Felvilágosítás kap-
ható: A menetjegyirodában (Vigadó-tér). Igazgató-
ságnál, VIII., Népszínház-u. 22. és Balatonfüreden.

ROYAL-APOLLO

December 16.-tól
december 29.-ig

A magyar filmművészet remekei!
A Phoenix-filmgyár ajándéka:

AZ ÖRDÖG

MOLNÁR FERENC világhírű színjátéka
Filmre átdolgozta: SIKLÓSI IVAN.

Előadások d. u.
4 és 8 órakor.

**HAMIS FOGAKAT
ÉS FILMHULLADÉKOT VESZEK**

Gross Antal, Budapest, VIII., József-körút 23. sz.

Leszerelő katonák

nek e hó végéig csoda- **10** százalék engedményt
szép nyakkendőinkből adunk! Csak e hóban!

NYAKKENDŐHAZ

V., Deák Ferenc-u. 14 és IV., Kigyó-u. 5. Klótid-palota

Felelős szerkesztő: SZENES BÉLA. — Szerkesztőségi órák: kedden és pénteken 5-6-ig. Szerkesztőség: Rökk
Szilárd-u. 9. Kiadóhivatal: Erzsébet-körút 18-20. — Ujságüzem könyvkiadó és nyomda r.-t. nyomása. — Felelős kiadó:
Magyar Miklós. Előfizetési ár: Egész évre 48 K. negyedévre 12 K. egy hónapra 4 K. II. évfolyam, 51. szám

— Kedves kisasszony, szabad egy kis tüzet?